

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

În spiritul păcii și prieteniei

Indrumarea sănătoasă a tineretului preocupă azi pe toți factorii de răspundere și pe toți cei cărora le este scumpă pacea și idealurile înalte și umanitare ale omenirii.

O astfel de preocupare superioară și plină de idei umanitare stăruie cu deosebire în rândul conducătorilor U.R.S.S. și a tuturor statelor socialiste.

Faptul acesta s-a arătat și în atitudinea statelor socialiste la O.N.U. în sesiunea a XVI, din sept.—dec. 1961.

Astfel se știe că în cadrul O.N.U. funcționează Comitetul nr. 3 care se ocupă cu problemele culturale, sociale și umanitare (U.N.E.S.C.O.). În ziua de 16 noiembrie 1961, au continuat dezbaterile în acest Comitet în legătură cu raportul Consiliului economic și social, care se duc la New-York.

La aceste dezbateri a luat cuvântul reprezentantul R. P. Române, Mircea Malița, care s-a referit — între altele — la rezoluția adoptată în sesiunea trecută (a XV-a) de Comitetul nr. 3, pe marginea propunerii delegației române privind „Măsurile pentru promovarea în rândurile tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare”.

În numele R. P. Române, delegatul a reamintit că rezoluția recomandă statelor și guvernelor tuturor țărilor să ia măsuri practice și eficace pentru promovarea acestor idei între tineret.

Delegatul nostru a spus că în cadrul sesiunii trecute, R. P. R., împreună cu alte state, a arătat că pentru menținerea păcii este de mare importanță ca generația tânără să fie educată într-un climat pătruns de principiile nobile ale respectului drepturilor culturii și vieții celorlalte popoare, într-un spirit de pace și bună înțelegere, de apropiere, prietenie și colaborare între toate popoarele.

Este de neîngăduit, a spus reprezentantul român, ca să se mai propage în rândul tinerimii spiritul urii, al prejudecăților rasiste, naționale și religioase, al cultului violenței și al falsei pretenții la superioritatea unei națiuni față de celelalte. Lucrul acesta ar echivala cu subminarea păcii și a bunei înțelegeri internaționale. Unele state întreprind acțiuni militariste și provocatoare la adresa altor țări. Acestea sînt însoțite de o intensificare a pregătirii de război, ca să arunce tineretul într-un groaznic măcel mondial.

Apoi delegatul român a accentuat că în condițiile actuale, R. P. R. consideră că trebuie intensificate eforturile în vederea elaborării declarației internaționale prin care statele, ținînd seama de rolul deosebit pe care-l are tineretul pentru menținerea păcii, să recunoască necesitatea luării unor măsuri practice pentru promovarea ideilor de pace, respectului reciproc și bunei înțelegeri între popoare. În acest sens delegația română a pregătit un proiect de declarație al cărui preambul cuprinde următoarele importante idei: Tineretul a avut cel mai mult de suferit în conflacțiile mondiale, întreaga lui activitate trebuie consacrată unor scopuri constructive și pașnice. El este chemat să conducă mîine destinele omenirii și de aceea educarea sa în spiritul păcii va contribui la îmbunătățirea relațiilor internaționale.

Proiectul de declarație al delegației noastre cuprinde în amănunt șase principii. Și anume:

1. Guvernele au datoria de a face tot ce le stă în putință ca să ferească generațiile viitoare de flagelul unui nou război și să educe tineretul în spiritul convingerii că războiul poate și trebuie eliminat din viața societății.
2. Educația tineretului trebuie îndrumată și organizată în direcția ideilor colaborării, prieteniei și respectului reciproc între popoare, al democrației și progresului.
3. Egalitatea în drepturi a tuturor popoarelor și raselor umane, cere cu necesitate combaterea ideilor retrograde care justifică colonialismul și îl promovează.
4. Se recomandă guvernelor tuturor statelor să încurajeze schimburile menite să promoveze ideile păcii în rândurile tineretului.
5. Guvernele sînt datorate să încurajeze asocierea pe plan național și internațional a tineretului în scopul promovării păcii, armoniei și al abolirii organizațiilor de tip fascist.
6. Ultimul principiu se referă la spiritul larg umanitar, care trebuie să-l aibă noua educație a tineretului, ce să-i inspire dragostea de om și popor.

Expunerea delegatului R. P. Române a făcut o vie impresie și a aflat un ecou favorabil în rândul delegațiilor multor state la O.N.U.

De fapt, o astfel de educație bazată pe dragoste și respect de om, de popoare și rase, pe prietenie și pace, poate duce la o reală și mult dorită solidaritate între popoare, la propășirea economică și culturală a tuturor popoarelor, la progres multilateral, pace și fericire în întreaga lume.

Pr. S. RADU

Pe pămînt pace

Menirea omului în lume este de-a trăi, de-a se ridica, de-a construi, de-a făuri o viață mai bună pentru sine și pentru semenii săi. Aceste țeluri înalte nu le poate duce la îndeplinire decît în binecuvîntatul climat al păcii. Înțelegerea și colaborarea între popoare în vederea înfăptuirii în lumea întreagă a unei vieți mai bune, plină de îndeplinire în toate privințele și prin aceasta frumoasă și fericită, nu poate avea loc, dacă pe pămînt nu este pace.

Precum lumina, căldura și ploaia binecuvîntată, dau rodire pentru hrana și îndeplinirea noastră, așa pacea pe pămînt, bunele raporturi de prietenie între popoare, rodesc înălțarea omului, progresul, cultura, realizarea construcțiilor mărețe, care vor rămîne pentru viitorime drept probe și dovezi de lumină și de strălucire.

În anul 212 înaintea erei noastre, generalul roman Marcus, după trei ani de caznă a reușit să cucerească orașul Siracusa din insula Sicilia. În acest oraș trăia un mare om de știință din vremea aceea, anume Arhimede. S-a ocupat mai ales cu fizica și geometria. El a inventat macaraua, șurubul, scripetele, mașina în spirală de ridicat apa, lentilele de sticlă cu care a aprins multe din corăbiile romanilor. Intrînd în oraș comandantul roman a dat ordin ca Arhimede să fie cruțat. Savantul nostru era cufundat în cercetările sale științifice, avînd desenate pe nisip cercuri geometrice, cînd în curtea lui a intrat un ostaș roman care l-a întrebat: Cum te cheamă? Drept răspuns Arhimede i-a spus: „Nu te atinge de cercurile mele”. Supărat, ostașul l-a ucis.

Războiul a pus capăt în felul acesta vieții unuia din cei mai străluciți bărbați de știință din vechime, ale cărui descoperiri au contribuit mult la progresul omenirii. Și de atunci, în decursul veacurilor care au urmat și pînă astăzi, cîte distrugerii, cîte ucideri, cîte rele și mizerii n-au adus războaiele în viața popoarelor?

În anul 1914, tocmai la începutul războiului mondial întîi, fusese mobilizat și trimis pe front și profesorul de la Școala Pedagogică din Arad Dr. Avram Sădeanu. Fiu de muncitori plugari, din com. Răhău, raionul Sebeș, reg. Hunedoara. Cu mari greutăți și jertfe din partea părinților fusese ținut la școală, iar prin munca și silința sa a izbutit să se ridice

(Continuare în pag. 2)

Intîmpinarea Domnului

Aceasta este de la Dumnezeu, Dumnezeu Cuvîntul, Cel ce s-a întrupat pentru a noastră mîntuire. Aceluia să ne închinăm.

După legea lui Moisi, femeia ce năştea prunc de parte bărbătească, era socotită necurată timp de 7 zile şi după aceasta încă 33 de zile ea nu putea să participe la slujbele bisericeşti de obşte; în a 41-a zi după naştere primul născut trebuia să fie adus la templu şi să se aducă drept jertfă lui Dumnezeu un miel de un an, iar în caz de sărăcie două turturele sau doi pui de porumbel.

Fecioara Maria devenind Maica Domnului s-a sfinţit prin naşterea Lui şi neîncetînd a fi fără prihană şi cea mai curată Fecioară, ea n-a avut nevoie de curăţire. Dar din profundă smerenie, ea s-a supus rînduiei hotărîte. Ea n-a căutat să se preamărească prin curăţenia Sa, şi s-a oprit la uşile templului. Ea aduse drept jertfă, o pereche de porumbei tineri. După primirea jertfei de către preoţii iudei şi după arderea jertfei, Preacurata Fecioară a intrat în templu cu dumnezeiescul Prunc, fiind condusă de Iosif.

În acest timp intră în templu, după inspiraţia Duhului Sfînt bătrînul Simeon, apropiindu-se de cea plină de dar Maria şi primind din mîinile ei pe Cel nou Născut, din care cauză se şi numeşte primitorul de Dumnezeu. Preamărind pe Domnul, bătrînul Simeon a rostit cîntarea de prorocie despre Mintuitorul lumii: „Acum slobozeşte pe robul Tău Stăpine cu pace după cuvîntul Tău: căci au văzut ochii mei mîntuirea Ta care ai gătit-o înaintea feţii tuturor popoarelor, ca să fie lumină spre luminarea neamurilor şi slava popoului Tău Israel!”.

Sf. Scriptură vorbeşte despre acest Simeon: „Un om drept, cucernic, aşteptînd mîngîierea lui Israel”. În cîntările bisericeşti Simeon este numit preot şi sfînt ce aducea jertfele legii. Mai există în tradiţie că Simeon fiind unul din cei mai învăţaţi oameni ai timpului său, se afla printre cei 72 de tîlcuitori ce traducéau sfinţele cărţi din limba ebraică în limba elină, după dorinţa

împăratului egiptean Ptolomeu Filadelful. În istoria lui Nichifor Calist se povesteşte că la traducerea cărţii prorocului Isaia, Simeon s-a oprit la prorocia cunoscută: „Iată Fecioara în pîntece va concepe” şi a vrut să corecteze acest loc, tîind cuvîntul „Fecioară” şi să scrie „Femeie”. Dar apărui un înger şi-i reţinu mina, interzicînd corectarea prorociei, spunîndu-i că nu va muri pînă ce nu va vedea singur împlinirea acestei prorocii. „Crede celor scrise, tu singur vei vedea îndeplinirea”. De atunci Simeon umbla în fiecare zi la templu şi prin inspiraţia Duhului Sfînt a recunoscut-o pe Fecioara cu Pruncul în braţe, pentru că ei erau luminaţi de o lumină neobişnuită.

„Slobozeşte, Stăpine, pe robul Tău că văzură ochii mei mîntuirea Ta” exclamă acum Simeon. Dreptul bătrîn se adresă lui Iisus, nu ca la un prunc, ci ca la un stăpin şi Dumnezeu, ce are puterea de a elibera pentru o altă viaţă sau a reţine pe pămînt.

Dînd apoi Pruncul în mîinile Mariei, Simeon binecuvîntă pe Maria şi Iosif. După inspiraţia Sf. Duh Simeon a prevăzut patimile Mintuitorului, lacrimile şi întristarea Maicii Lui şi a zis: „Iată Acesta stă pentru căderea şi ridicarea multora din Israel” şi către Maria: „Prin însuşi sufletul tău va trece sabia, spre a se descoperi multor inimi aceasta”.

Oamenii îl vor preda la moarte pe Mintuitorul şi tu vei fi martoră a tuturor patimilor Lui: „Şi prin însuşi sufletul tău va trece sabia”. Astfel prezicea inspiratul Simeon, reprezentantul Vechiului Testament, cel ce aşteptase venirea lui Mesia cel făgăduit, primul născut al Noului Testament.

După aceea s-a apropiat de Maria şi de Iisus, o văduvă foarte bătrînă ce trăia pe lingă templu, Ana prorociţa. După inspiraţia Sf. Duh ea începu să laude şi să mulţumească lui Dumnezeu şi să preamărească pe dumnezeiescul Prunc în auzul tuturor celor ce aşteptau izbăvirea, în Ierusalim. Ana era fiica lui Fanuil, din seminţia lui Asir, cunoscut prin blîndeţe şi iubire de pace.

Ea a trăit cu soţul său 7 ani şi după moartea lui se dedică slujirii lui Dumnezeu în templul din Ierusalim. Îşi petrecea viaţa în post, rugăciuni şi muncă şi astfel ajunse la vîrsta de 84 ani, cînd i-a fost dată nespusa bucurie să vadă şi să preamărească pe Mintuitorul lumii. Sf. Biserica o numeşte prealăudată văduvă, înţeleaptă, ferită stareţă şi prorociţă.

În amintirea Intîmpinării Domnului nostru Iisus Hristos, din cele mai vechi timpuri Biserica a stabilit să se serbeze la 2 februarie această sărbătoare, una din cele 12 sărbători împărăteşti. A doua zi după Intîmpinarea Domnului, la 3 februarie Biserica aminteşte pe Simeon primitorul de Dumnezeu şi pe Ana prorociţa. După voia lui Dumnezeu viaţa lui Simeon s-a prelungit mai mult decît obişnuit, pentru aceea ca el să vadă pe Pruncul-Mintuitor, şi în pace a plecat în viaţa cea veşnică. Acum Biserica grăieşte: „Bucură-te cea plină de dar, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; că din tine a răsărit soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeuul nostru, ...veseleşte-te şi tu, bătrînule drepte, cel ce ai primit în braţe pe slobozitorul sufletelor noastre”.

Pr. Ch. Pistru

Păduri tinere

În anul 1961 pe o suprafaţă de peste 75.000 hectare s-au plantat zeci de milioane puieţi de molid, pin, larice, duglas, stejar, frasin, paltin, plop, salcim, etc. Plantaţii masive s-au făcut în special în bazinele de interes hidroenergetic (văile Bistriţei, Lotrului, Jiului, Rîului Mare, etc.), precum şi pe unele terenuri degradate. Burtăoară, perdeaua de arbori din jurul lacului de acumulare al hidrocentralei de la Bicaz are o lungime de peste 70 de kilometri, iar lăţimea ei atinge pe unele porţiuni şi 500 metri. Această perdea forestieră e formată dintr-o diversitate de specii — molid, pin, larice, paltin, frasin, etc. — îmbogăţind şi pitorescul acestor locuri.

Alături de muncitorii forestieri au muncit cu hărnicie, la plantarea puieţilor, numeroşi ţărani muncitori, elevi şi pionieri.

Energia electrică în U. R. S. S.

În anii puterii sovietice U.R.S.S. a făcut paşi de uriaş în producţia de energie electrică. În 1913, ţara se afla pe locul opt în lume şi pe locul şase în Europa. Dar în 1947 U.R.S.S. se şi situase pe primul loc în Europa şi pe locul doi în lume. Nivelul din 1961 al producţiei de energie electrică a ţării este de aproximativ 160 de ori mai mare decît în 1913 şi de 650 de ori faţă de 1919.

Şi mai măreţe perspective se deschid în viitor. Astfel, la sfîrşitul următorilor douăzeci de ani cantitatea de energie electrică produsă va depăşi de 10 ori nivelul anului 1960. În acest răstimp, se vor construi 180 hidrocentrale puternice, aproximativ 200 de termocentrale raionale cu o capacitate de pînă la trei milioane kilowaţi fiecare şi 260 de centrale termoelectrice mari.

În cel de al doilea deceniu electrificarea întregii ţări va fi în general încheiată.

În 1980, Uniunea Sovietică va produce de aproximativ o dată şi jumătate ori mai multă energie electrică decît produc astăzi toate celelalte ţări ale lumii luate la un loc. În felul acesta, U.R.S.S. va întrece S.U.A., nu numai în ce priveşte volumul producţiei de energie electrică, ci şi în numărul de kilowaţi ore pe cap de locuitor.

Se ştie că hidrocentrala de la Bratsk va avea o capacitate totală de 4,5 milioane kilowaţi, iar cea de la Krasnoiarsk de 5 milioane kW. Apoi va fi construită hidrocentrala de la Saian cu o capacitate de 5—6 milioane kW şi cea de la Niž-neobi cu o capacitate de 6 milioane kW.

O mare dezvoltare va lua producţia de energie electrică în răsăritul Siberiei, unde ea va sport

Pe pămînt pace

(Urmare din pag. 1)

obţinînd cel mai înalt titlu academic. Îl pasiona istoria şi trecutul poporului român. A publicat o interesantă lucrare despre marele dascăl Gheorghe Lazăr. În prima lună a războiului a fost răpus! Şi cîte alte jertfe n-au căzut pradă războiului nemilos şi nedrept!

După un an de la căsătorie, muncitorul plugar Ioachim B. din Măldărenii Albei este mobilizat pentru războiul mondial al doilea, declanşat de hitlerişti. Lasă în satul său la casa părintească un tată bătrîn şi prea tînăra soţie, care peste puţin trebuia să nască. La plecare Achim îi spune Ilenei, soţia sa tînără: „Nu ne despărţim acum, eu voi veni mîine din nou şi vorbim atunci”. Cu zîmbetul pe buze, dar cu tot amarul în suflet, Achim îşi îmbrăţişează soţia, iar aceasta, neavînd viclesug, senină îi spune: „Te aştept mîine ca să stăm de vorbă”.

Şi din martie 1942 Ileana îl tot aşteaptă pe Achim şi Achim nu mai vine: l-a secerat războiul ucigaş. La cîteva luni a născut pe Ionel, care acum e flăcău de 19 ani, muncitor harnic în colectiva din satul lor, alături de mama lui. Ileana nu s-a remăritat, vede în Ionel chipul drag al regretatului Achim şi vede în viitorul luminos al copilului ei, răsplata suferinţelor pe care i le-au pricinuit ei războiul.

Şi cîte întîmplări duioase şi zguduitoare ca cele arătate n-au fost în decursul războaielor! Toate ne fac să dorim arzător pacea, înţelegerea între popoare ca astfel de suferinţe să nu mai vină asupra omenirii.

Pe pămînt pace, această solie din noaptea naşterii pruncului Iisus în Vifleemul Iudeii, rămîne o aşteptare mult dorită şi pentru timpul nostru, dar şi un îndemn de luptă pentru a impune pacea. Credincioşii Bisericii noastre, în acelaşi timp cetăţeni paşnici ai Patriei, sînt angajaţi cu însoflire în marea acţiune de luptă pentru pace. Ei muncesc cu nădejde şi cred în viitorul fericit al poporului nostru şi al omenirii întregi. Ei sînt mîndri că fac parte din lagărul socialist, care în frunte cu Uniunea Sovietică, formează puternicul bastion al păcii în lume.

De încheiere, iată cîteva îndemnuri la pace din Biblie:

„Cît este din partea voastră, trăiţi în pace cu toţi oamenii” (Romani 12, 18).

„Dumnezeu nu este al neorînduiei, ci al păcii” (1 Cor. 14, 33).

„Pacea lui Dumnezeu să păzească inimile voastre” (Filipeni 4, 7).

„Rodul dreptăţii este semănat în pace celor care iubesc pacea” (Iacob 3, 18).

„Mărire întru cei ce sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace, între oameni bunăvoire” (Luca 2, 14).

Pr. Gh. Secaş

Irmosul Intîmpinării Domnului

De Dumnezeu Născătoare
Nădejdea creștinilor,
Apără-ne, mintuiește
Sub slăvitul-ți omofor.

In Scriptură și în Lege
Credincioșii toți vedem
Chipul mintuirii noastre,
De-aceia te laudăm.

Toată partea bărbătească
Ce-a deschis sin fecioresc
Sfînt lui Dumnezeu se cheamă
Cum Scripturile grăiesc.

Deci pe Domnul și Cuvîntul
Cel mai-nainte născut
Fiul Tatălui din ceruri
Celui fără de-nceput,

Cel dintîi născut din Maică
Fără de bărbat vestim
Și cu sfîntă-ntîmpinare,
In toți vecii îl mărim!

Pr. Al. Gherghel

MAICA IUBIRII

Viața veșnică în nimbul ei de lumină te învelește Maică a lui Dumnezeu, Maică a Iubirii, Precurată Fecioară Marie. Trăiești pururea vie în sufletele dreptcredincioșilor. Ochiul dus de dor ingenunche gîndul la icoana Ta, unde candelă în lumină galbuie sau rubinie, pîlpîie trimițîndu-și razele peste chipul tău neprihănit de Fecioară.

Frumusețe de îngerească strălucire, ne privești cu iubire curată de mamă. Porți în brațele tale Pruncul, legămîntul iubirii.

Născătoare de Dumnezeu, simbol al sfințeniei pentru toate mamele creștine care stringîndu-și pruncii la sin, proclamă în Univers legea supremă a iubirii.

Maică a Domnului și Maică a tuturor care îndrăgesc pe Domnul, ești cheia de boltă a iubirii dumnezeiești. Cu puterile noastre nevolnice te-am putea asemăna și încă nu deajuns, ca o revărsare de dimineată în care firea freamătă de viață fragedă sau ca cerul care lăcrimează picuri de rouă peste cîmpurile semănate, peste pașiști și peste fericitele zile care înfrățesc oamenii în pace, în muncă. În neprihănire te asemeni cu crinii, în iubire cu trandafirii. Pentru noi ești Maica Iubirii, întrucît ai zămislit și ai crescut pe „Împăratul Păcii”, care încă și răstignit pe „Muntele Durerii”, cu brațele întinse pe lemn, a grăit lumii: „Pace vouă”!

Maică a lui Dumnezeu, Maică a Iubirii, mi-ruie-ne cu pecetea dragostei ca să trăim fericiți sub cupola cerului plin de soare, de lumină și de miresme!

O! Maică, tu cu-a ta iubire,
Ne mîngîie și astăzi iară,
Preschimbă-ntreaga noastră fire
Într-o sublimă primăvară.

Să ridă clopoței de soare
Pe fruntea noastră-nseninată
Cînd viața cu-a iubirii floare
Surînde-n noi înmiresmată.

Preot Ștefan Tascianu

pînă în 1980 de 40—45 ori. La sfîrșitul septenaliului va fi încheiată construirea sistemului energetic unic al părții europene a U.R.S.S. La baza lui vor sta cele două mari hidrocentrale de pe Volga și o serie de termocentrale puternice și de linii de înaltă tensiune care le vor uni cu Moscova, Uralul și Donbasul.

Despre dragoste

Ce este dragostea? E o întrebare cu răspunsuri diferite. De curînd mî-a fost pusă de un credincios, care era nedumerit cum de soț și soție, care s-au luat din dragoste ajung uneori să se despartă. Răspunsul pe care l-am dat am căutat să fie cît mai clar și adevărat.

Că sint despărțiri în căsnicii deși respectivii s-au luat din drag, cauza stă într-o lipsă de înțelegere a acestui simțămînt ce i-a apropiat.

Dragostea e un sentiment înalt, de prețuire, de apropiere sufletească, de dăruire pentru altul, dezinteresat. Această față a dragostei se înțîlnește numai la oameni. Altă față a dragostei este cea care poartă numele de instinct și-i comună tuturor ființelor.

Dacă la om se arată numai această față a dragostei, ea are caracter egoist și nu durează mult: căsnicia întemeiată numai pe dragostea simțuală se destramă.

Această dragoste poate fi destul de puternică la început. Caută să-nfrîngă orice piedecă, pentru a-și atinge scopul. Ea însă este ca un foc de paie: face flacără mare, dar trece repede, pentru că nu este pornită din adîncul inimii celor doi și nu este trecută prin o judecată chibzuită, nu se bazează pe cunoașterea și prețuirea calităților sufletești. Iată ce scrie Sf. Pavel către Efeseni despre căsătorie: „Taina aceasta este mare iar eu zic în Hristos și în Biserica...”

Așa sînt datori bărbații să-și iubească femeile lor, cum își iubesc trupurile lor; cel ce-și iubește femeia sa, pe sine se iubește. Căci nimenea nu și-a urît vreodată trupul său, ci-l hrănește și-l încălzește ca și Hristos Biserica...

Deci dar fiecare din voi așa să-și iubească femeia sa ca pe sine însuși, iar femeia să se teamă de bărbat” (Efeseni V, 28, 29, 33). Teamă de bărbat este aici cu înțelesul de respect. Ea e roada iubirii dintre soți. Pentru lumea veche, în care propovăduia Sf. Pavel, aceste gînduri despre căsătorie erau cu totul noi.

Concepția aceasta este înaltă și frumoasă. Credința creștină ne învață că Dumnezeu însuși este dragoste și noi trebuie să ne iubim unii pe alții, iubirea fiind la temeliea vieții, prin urmare și la temeliea căsătoriei.

Sf. Pavel căutînd să definească această dragoste spirituală, îi înalță un imn foarte frumos în capitolul 13 din epistola scrisă Corintenilor: „De aș grăi în limbi omenești și îngerești, iar dragoste n-aș avea, aș fi aramă sunătoare și chimval răsunător.

De aș avea darul prorociei, de aș ști toate tainele și de aș avea toată știința și credința, cît să mut și munții, iar dragoste n-aș avea, aș fi o nimica. Și de aș împărți toată averea mea și de aș da trupul meu să-l ard, iar dragoste n-aș avea, nimica nu mi-ar folosi.

Dragostea rabdă mult și se milostivește, dragostea nu pizmăiește; dragostea nu se trufește, nu se mîndrește, nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale foloase, nu se mînie, nu se gîndește la rău, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr, ea toate le acoperă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă.

„Dragostea niciodată nu pier” (v. 1—8). Dragostea aceasta este o temelie puternică a căsătoriei căci ea nu pier niciodată.

Să reținem dar, că este dragoste și dragoste. Acolo unde e vorba numai de dragoste trupestă și bunătatea sufletului lipsește, unirea dintre soți nu poate fi temeinică. Acolo însă unde e vorba întîi de dragoste spirituală, de potrivirea sufletească dintre soți, de caracter și calități frumoase, de lepădare de sine și dăruire pentru altul, de împreună lucrare pentru binele obștesc, unirea dintre soți e durabilă și cu cît trec anii se întărește tot mai mult și aduce roade tot mai bogate.

Căci unde este dragoste adevărată, este și bucurie și pace și spor în toate cele bune spre fericirea familiei și propășirea binelui obștesc.

Pr. I. Sanda

Despre iubirea de argint

Sub numele de iubire de argint se înfățișează patima iubirii de avere prin care sîntem robi ai averii, întreg rostul vieții limitîndu-l la agonizarea de averi prin orice mijloace.

Iubirea de argint este o patimă ce îi stăpînește pe mulți, cu toate că ea nu-și are începutul în firea omenească, nefiind întrebuintarea rea a vreunei puteri firești, ci venind dinafară. Pentru o pricină ca aceasta, spun Părinții că patima iubirii de argint, venindu-i omului dinafară de fire, este mult mai ușor de înlăturat decît celelalte patimi, ce vin dinlăuntru, bine înțeles, dacă este luată în seamă de la început. Altfel ea este tot atît de greu de stîrpit ca și celelalte patimi.

Patima iubirii de argint este osîndită în Sfintele Scripturi, ca o patimă pricinuitoare de multe rele. Sfîntul Apostol Pavel spune: „Iubirea de argint este rădăcina tuturor răutăților, și cel ce au poftit-o cu înfocare au rătăcit și s-au străpuns cu mulțime de dureri” (I Tim. 6. 10). Luînd în considerare acest cuvînt al Apostolului, Sfîntul Ioan Scărarul arată cîteva dintre relele pe care le naște în suflet și în societate această patimă. Iată cuvîntul lui: „Iubirea de argint este și se numește rădăcina tuturor relelor (I Tim. 6, 10), și într-adevăr așa este, căci produce ură, răpire, invidie, despărțiri, vrajbe, turburări, țînere de minte a răului, cruzime și ucidere”.

Avînd în sufletul lui astfel de răutăți, iubitorul de avere nu va putea niciodată a fi liniștit, căci relele mai înainte amintite îl fac pe el mereu nemulțumit.

Mai mult: iubitorul de argint este expus la multe îngrijorări, care îi vin fie din alergarea după averi, fie din nesiguranța pe care o prezintă averile agonisite, așa că în loc să fie fericit, iubitorul de avere este plin de îngrijorare neliniștitoare.

Mînia și întristarea pîndesc mereu sufletul cel iubitor de avere, căci atunci cînd este împiedecat a-și împlini pofta sa de agonisire, el se infurie împotriva celor ce îl împiedecă, iar cînd este despărțit de cele agonisite, se întristează. Pe bună dreptate s-a zis, deci, că: „Valurile nu părăsesc marea, iar pe cel iubitor de argint nu-l va părăsi mînia și întristarea”.

Fiind cu inima legată de dorința avuțiilor, iubitorul de argint nu poate să slujească în același timp și lui Dumnezeu, căci scris este: „Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui. Nimeni nu poate să slujească, în același timp și lui Dumnezeu și lui mamona”, adică avuțiilor (Matei 6, 24).

Cade-se a ști că, iubitor de argint nu este numai acela care caută a dobîndi bogății, ci și cel ce avînd bogății nu le folosește spre binele apropiatului său. Iubitor de argint este și cel ce ține cu împătîmire la vreun lucru oarecare, ce nu-i este spre trebuință neapărată.

Stăpînit de gîndul la avuție, iubitorul de argint nu se poate înfățișa în rugăciunea sa cu mintea curată și fără îngrijorare. Rugăciunea lui va fi totdeauna împiedecată de gîndurile cele străine de mintuire. Așa că departe este unul ca acesta de rugăciunea curată.

Gîndul la moarte, la judecata lui Dumnezeu, la răsplata faptelor noastre este cu totul străin

(Continuare în pag. 4)

Sfântul Vasile cel Mare despre mînie

În multe Omilii — Sfântul Vasile cel Mare, ca un doctor luminat de Duhul Sfânt, caută să desrădăcineze patimile care strică buna înțelegere între credincioși.

„Cînd patima stăpînește mintea omului, cugetele sale nu mai sînt limpezi, îl sîlbătăcește de-adreptul și nu-l mai lasă să fie în rînd cu oamenii”.

Între altele, într-o omilie Sf. Vasile vorbește despre patima miniei.

„Din cauza miniei frații se înstrăinează între ei și părinții plîng de mila copiilor lor. Minioșii uită prima dată de ei înșiși și de fireasca lor stare, ca în cele din urmă să uite de rudenii și de cunoscuții lor”. „Miniosul nu ține seama de bătrînețe, de virtute, de rudenii, de cel ce i-a făcut bine”, fiindcă în ochii lui nu mai e nimic vrednic de cinste. Cei purtați de această patimă „încep să strige, să se revolte”. „Minile miniosului se ridică asupra aproapelui, iar picioarele lui lovesc și vatămă fără socoteală”, membrele trupului lui fiind folosite „ca niște arme ale furiei”. Cei prinși de astfel de patimă vor să tămăduiască, ei înșiși fiind bolnavi. Cuvîntul sfîntului ierarh e răsplat în această privință: „Nu vă silii să tămăduiți un rău prin alt rău și nu folosiți o nenorocire spre a înlătura alta”. Spre a curma răul ne dă înțeleptul sfat: „Pune capăt răutății prin tăcerea ta”. „Nu te face îndrumătorul celui minios, ca să nu-i îmbraci și tu haina lui”.

Voind să împace pe cei ce s-au certat din nimic Sf. Vasile se folosește de astfel de cuvinte: „A fost aprinsă fața dușmanului tău de minie”? „Oare fața ta n-a fost și ea aprinsă de minie? S-au aprins ochii lui? Oare ochii tăi văd totdeauna liniștit? A ridicat el vocea asupra ta? Cuvîntul tău a fost totdeauna dulce și liniștit?”. Cuvintele minioșilor se pierd ca într-un pustiu fără rost și fără nici un folos.

Căutînd să aducă izbăvirea sufletului din astfel de răutăți Sf. Vasile se folosește de astfel de cuvinte: „Să ne silim în tot chipul a scoate minia din suflet, chiar de cînd răsare ea, deoarece cînd am stirpit rădăcina din începutul ei, am ocolit multe rele” îndreptîndu-le spre bine.

Drept aceia „cînd te ispitește cineva cu grăirea lui de rău, socotește în clipa aceia pe care din două căi vei urma? De vei ținea partea lui Dumnezeu te vei hotărî pentru răbdare și măriminie, iar de vei apuca partea celui rău te va stăpîni minia. Gîndește bine să alegi partea cea bună.

Nimic altceva nu tulbură pe cel pornit ca faptul că rivalul său e mai presus de răutate. Nu deschide ușa miniei, dînd loc vorbelor rele pe care le aduce ea.

Precum cel ce lovește lucrurile materiale se pedepsește pe el însuși; tot astfel și cel ce insultă pe un om care nu se vatămă de grăiri de rău se batjocorește pe el însuși.

Cel stăpînit de minie și de grăire de rău a pierdut împărăția cerurilor, deoarece ne încredințează cuvîntul sfînt: cei răi de gură nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. Pentru tine care ști tăcea e gătita împărăția.

Drept aceia, dacă miniosul te numește batjocoritor, ticălos și de nimic — dacă-i așa, primește adevărul, iar de minte nu pune în socoteală cuvîntul lui.

Dacă miniosul te supără, numindu-te nebun, fără judecată, adu-ți aminte cum au batjocorit fariseii pe Hristos — înțelepciunea dumnezeiască, numindu-l samarinean și ca unul ce are demon” (In. 8, 48).

Orice patimă a lui Hristos de o vei aduce în mintea ta, îți va ajuta să-ți liniștești furia miniei tale. „Cugetarea la acestea, îți va pregăti o stare sufletească de așa fel, încît te vei putea împotrivi năpăstuirilor și tulburărilor inimii, și îți vor da un așezămînt bun de bucurie.

Silește-te să scoți din mintea ta aceste două

socotințe: întii socotința vredniciei tale, și în al doilea rînd să nu socotești pe nimeni nevrednic de cinste.

Drept aceia să nu facem pricină de cădere din însușirile sufletului pe care Dumnezeu ni le-a dat ca să le întrebuițăm spre mîntuirea sufletului. „Așa bunăoară, minia cînd lucrează cum se cuvine și nicidecum altfel, se face pricinuitoare de bărbăție, de răbdare și de cumpătare. Cînd lucrează împotriva dreptelor socoteli ale minții ea pricinuieste zăpăceală și nebulie.

Drept aceia și Domnul îngrozește cu judecata pe cei ce se minie în zadar, va să zică pentru lucruri deșarte”. „De vei putea să tai din suflet prin cugete drepte și să scoți cu socoteală dreaptă rădăcina amară a miniei, vei desrădăcina odată cu ea și multe alte patimi. Să urmărim îndemnul pe care ni le face fericitul Pavel apostolul, și înlăturînd din suflet toată răutatea să creștem unii față de alții în blîndețe, înțelegere și iubire”.

Arhim. S. Popescu

Cinstirea părinților

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”, spune porunca V din Decalog. Despre această cinstire scriem aici cîteva gînduri.

Cea mai mare poruncă, prin care se împlinește toată legea și toți prorocii, e porunca iubirii de Dumnezeu și de aproapele. Între iubirea de Dumnezeu și iubirea aproapelui însă e o strînsă legătură. Adică, dacă iubești pe Dumnezeu trebuie să iubești și pe aproapele, căci nu poți iubi pe Dumnezeu și pe semenul tău să nu-l iubești, așa cum cu dreptate spune Sf. Apostol Ioan: „Cine nu iubește pe aproapele, pe care l-a văzut, nu poate iubi pe Dumnezeu pe care nu l-a văzut” (I Ioan 4, 20). Aceasta înseamnă că porunca nu se poate tăia în două, căutînd să împlinești jumătate din ea, iar cealaltă să o neglijezi. Nu este nici logic, și nici nu este cu putință. Deci dacă iubești pe Dumnezeu trebuie să iubești și pe aproapele. Această iubire de aproapele din punct de vedere firesc are o gradăție, și anume: primul aproape, adică aproapele cel mai imediat al fiecărui creștin sînt părinții săi. Deci, primii cu care are ocazia creștinul să împlinească porunca cea mare a iubirii de aproapele, sînt părinții săi. Căci, dezvoltînd pe mai departe învățătura din textul Sf. Ap. Ioan, am putea spune: Cum poți iubi pe aproapele mai îndepărtat, dacă pe părinții care sînt aproapele cel mai apropiat, nu-i iubești? Căci dacă nu iubești, sau n-ai învățat să iubești, pe acela care te-a născut și crescut și pentru care ai mai multe motive de a-l iubi, măcar din recunoștință, cum ai să iubești pe acela pe care abia-l cunoști, sau pe acela care ți-a făcut rău? Deci iubirea de aproapele trebuie să înceapă cu părinții. De altfel primul aproape al fiecărui om e părintele său, pe care îl vede prima dată, cu care trăiește mereu împreună, pentru ca odată cu creșterea sa sfera cunoscuților să se mărească din ce în ce mai mult. De fapt și Decalogul, care este un fel de îndrumător al felului cum să iubești pe Dumnezeu și pe aproapele, după ce înșiră mai întii îndatoririle credinciosului de a cinsti prin ardore pe Dumnezeu, cînd începe cu datoriile față de aproapele, prima pe care o poruncește este cinstirea părinților. Acest lucru e mai ușor de împlinit în această mică societate, unde dragostea naturală, reciprocă între părinți și copii nu va lipsi niciodată. Învățîndu-se să-și iubească părinții, aproapele cel mai imediat, omul prin aceasta își dezvoltă această virtute a iubirii și va putea iubi și pe semenul îndepărtat.

În afară de Decalog, Sfînta Scriptură dă de multe ori sfaturi de cinstire a părinților. Astfel se recomandă ascultarea: „Păzește fiule, povața tatălui tău și nu lepăda îndemnul mamei tale” (Prov. 6, 20). Referindu-se la unii fii care nu

numai că nu-și ajută părinții, dar îi mai și lipsesc de bunurile lor, arată păcatul acestora: „Cel ce pradă pe părintele său sau pe mama sa și zice că nu-i păcat, acesta tovarăș este cu hoțul” (Prov. 28, 24). Dar cel mai frumos îndemn este al lui Iisus Fiul lui Sirah: „Cu fapta și cu cuvîntul cinstește pe tatăl tău și pe mama ta ca să-ți fie binecuvîntare de la dîșii, căci binecuvîntarea tatălui întărește casele fiilor, iar blestemul mamei le dărimă pînă la temelie” (Sirah 3, 8—9).

Cinstirea părinților e o poruncă a lui Dumnezeu, dar și porunca societății, care prețuiește familia și îi oferă mijloacele necesare pentru întărire și dezvoltare.

Pr. I. Graure

Despre iubirea de argint

(Continuare din pag. 3)

de mintea iubitorului de argint. În mintea lui se învîrtește doar gîndul cel iubitor de avere. Acesta supune mintea ca un tiran și o face loc al gîndurilor celor iubitoare de avere.

Să nu creadă cineva că această patimă pierzătoare îi cuprinde numai pe cei bogați. Ea poate cuprinde pe orice om. Este desul să aibă cineva un lucru cit de mic și să țină la el peste măsură, ca să arate în aceasta iubirea de arginți.

Iubitorul de argint nu este în stare a împlini porunca dragostei de Dumnezeu și de aproapele. Milostenia va fi cu totul străină de el, căci numai cei lepădați de avere și nepătimiși sînt în stare a milui pe cei ce sînt întru neputință. Nefiind milostivi, nici de mila lui Dumnezeu, cea care se dă celor milostivi, nu se vor putea împărtași.

Să amintim acum și cîteva grozăvii pe care această patimă le-a pricinuit celor ce s-au lăsat stăpîniți de ea, și cu aceasta să ne apropiem de sfîrșitul cuvîntului.

Dumnezeiasca Scriptură, prin iconomia cea spre mîntuire, amintește de cele ce s-au petrecut cu Ghezi, sluga proorocului Elisei, care a primit darurile lui Neeman Sirianul, pe care Proorocul le-a refuzat. Din această pricină el s-a lipsit de darul proorociei și lepră vremelnică și veșnică a agonisit (II Regi cap. 5).

Amintește Sf. Scriptură și de Iuda, care, pentru arginți l-a vîndut pe Domnul Hristos, și pentru aceasta spînzurare și-a agonisit (Matei 27, 5). Și de Anania și Safira amintește Dumnezeiasca Scriptură, spre a noastră înțeleptire, ca să înțelegem din pilda acelora că iubirea de argint se face pricină de nesînceritate și de moarte sufletească și trupească deopotrivă (Fapte 5, 1 urm.).

Sînt încă și alte multe exemple din care putem înțelege cit de păgubitoare este patima iubirii de avere, dar noi să ne îndestulăm cu acestea.

Pentru cei ce doresc a lupta împotriva iubirii de argint, spunem că, spre a înlătura această patimă este de trebuință a avea nădejde în făgăduințele date de Dumnezeu și a ne înmulți dragostea față de Dumnezeu și de aproapele. Deasemenea să întărim în noi încrederea în munca noastră, izvor al buneistării, și în orînduirea de stat, care după dreptate poartă grijă de toți cei ce muncesc.

Trebuie tăiate, apoi, patimile care susțin și întăresc iubirea de argint.

Mai este de folos să ne amintim de pedeapsa pe care au primit-o cei iubitori de argint, Iuda, Anania și Safira, Ghezi, bogatul nemilostiv (Luca 16, 19 urm.), bogatul căruia i-a rodit țarina cu belșug (Luca 12, 16—21), precum și alții asemenea lor.

Cînd din sufletul nostru va fi înlăturată iubirea de avere, înlăturate vor fi și minia, întristarea, ura, vrajba, tulburarea, neliniștea, îngrijorarea și toate răutățile ce le însoțesc, iar în locul lor va veni fericirea pe care o dorim și o căutăm, adeseori, acolo unde ea nu este, adică în patimile pierzătoare de suflet, între care este și iubirea de argint.

Ierodiaconul Teofil